

"אך ורק למעליותא"!

כ"ז אדר עד מתי?! • יש רבי בדיוק כמו קודם • התורה היא שקובעת את המציאות
• הרבי הבטיח את הכל • פרשת החודש "שוחטים" את ה"אלילים"

אך טבעי ומתבקש מאליה הוא שכאשר מגיע שוב תאריך זה ננסה שוב לחשוב ולהתבונן עד כמה שאין לנו בזה שום מושג ושום הבנה כלל אבל אין אנו פטורים עם כל זה לשוב ולחזור ולהתבונן: מה קורה כאן? מה רוצה מאתנו הרבי שליט"א במצב זה?

ולכן כאן המקום להדגיש שוב ושוב ולחזור ולהדגיש ללא לאות וללא הרף את הדברים הפשוטים:

ההכרה והידיעה הברורה כי הרבי שליט"א חי וקיים כפשוטו בגופו הגשמי בעולם הזה הגשמי הינה עובדה המבוססת על דברים שינקנו משדי אמנו ועימם גדלנו וחונכנו באופן ש"אי אפשר להיות באופן אחר כלל". מדובר בהנחת היסוד אצל כל מי שרצה וניסה לחנך את עצמו לפי מה שהשריש בנו הרבי שליט"א הנחה האומרת שפשוט לא שייכת בשום אופן כלל וכלל מציאות של "בלי רבי" בעולם הזה הגשמי חייו וחיו.

ההוכחה הפשוטה ביותר לכך היא העובדה הידועה לכל שכך היה מונח בפשטות כמעט אצל כולנו כל חסידי חב"ד עד ג' תמוז תשנ"ד. כך לפחות נכתב והתפרסם בכל הפרסומים הרשמיים דאז כמו 'כפר חב"ד' 'שיחת השבוע' ועוד. וזאת למרות שגם אז לא היה לזה שום סיכוי בדרך הטבע ולמרות שכולם שמעו וידעו את השיחה ממוצאי ש"פ תרומה תשמ"ח בה מדבר הרבי אודות סמכויות הרבנים (תוך הדגשה חוזרת ונשנית הרבה פעמים – שמשום מה מעדיפה "דעת בעלי בתים" להתעלם ממנה – ש"לא מדובר

כאילו הרבי חייו "חולה" כדברי הכתוב (ישעיה נג) "אכן חליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו" ועד ש"אמרנו" כהמשך הכתוב "כי נגזר מארץ חיים" זאת שעה שלאמיתו של דבר כסיום הכתוב "יראה זרע יאריך ימים וחפץ ה' בידו יצליח".

בתקופה זו פסקנו לשמוע מהרבי מלך המשיח שליט"א את ההתועדויות עם שפע שיחות הקודש; תקופה בה כמעט לא קיבלנו מהרבי "דולרים" "לעקאח" "כוס של ברכה" וכו' כפי שהיה בשפע רב כל כך לפני כן; תקופה בה לא שומעים ולא רואים בגלוי בעיני בשר ובאוזניים הגשמיות את הרבי.

בתקופה שאחרי ז"ך אדר תשנ"ב היה המשפיע הרה"ח וכו' ר' מענדל פוטרפס נוהג לחזור על אימרתו של החסיד המפורסם ר' איציה דער מתמיד שאמר זאת בשעת "מחלתו" של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע כאשר ניטל ממנו לפי הנראה בעיני בשר כוח הדיבור: הרבי אינו חולה! "דער רבי איז געזונט!" אין זאת אלא שהעולם נתגשם כל כך עד שאינו יכול לשמוע את הרבי!

וכשהיה ר' מענדל מספר זאת היה פורץ בבכי ללא מעצורים כאשר באמצע הוא מתעשת ומתחיל לנגן ניגון שמח וחוזר חלילה. והיה ר' מענדל מתעכב לדבר על הצורך

המיוחד לא רק האמונה בה' אלא גם באמונת חכמים ואמונת צדיקים פשוטה שלכן נאמר "תורה ציוה לנו משה" ו"זכרו תורת משה עבדי" למרות שהתורה היא תורת ה' ולכאורה היו צריכים להדגיש את זאת ולא את העובדה שזו "תורת משה" – שכן העיקר והיסוד של הכל היא האמונה המוחלטת ב"משה עבדו". רק כשיש אמונה של מאה אחוז ב"משה רבינו" רק כאשר קשורים לרבי אזי יש קיום אמיתי לאמונה בה'. אם חייו חסר בשלימותה של האמונה ב"משה עבדו" אי אפשר שתהיה גם אמונה אמיתית בה'.

•
עומדים אנו בשבוע שלפני ז"ך אדר בו לפני תשע שנים (תשע שנים!!! עד מתי?! עד מתי?! עד מתי?!) החלה תקופה חדשה שונה לחלוטין מכל מה שהורגלנו כחסידיים תקופה בה היה נדמה

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תורת'ל המרכזית – כפר חב"ד

"מנא הני מילי? – דאמר קרא!". מנין יודעים אנו שהשלג לבן? – מפני שהתורה אומרת "כשלג ילבינו". ברגע שהתורה קובעת משהו שוב מסקנותיה אינן משתנות ח"ו אף אם המציאות בעולם טוענת בכל התוקף שהמציאות היא אחרת.

ובעצם זהו דבר פשוט לכל יהודי מאמין: כאשר התורה קובעת למשל שהשמש סובבת סביב הארץ ובא המדע וטוען שיש לו הוכחות מוצקות ממציאות העולם כי הארץ סובבת סביב השמש – ונניח לרגע שנמצאים אנו לפני ההסברים של הרבי שליט"א המוכיח ומראה שדווקא המדע המודרני מאשר את

וכפי שהיה ר' מענדל
אומר בדרך צחות שישנם
כאלו שאינם יכולים
לומר בנוגע לדברים
מסויימים "כשר" אבל
קשה להם גם לומר
"פסול" אין הם מוצאים
עצה אחרת אלא לומר
"כסול" כן לומר ולא
לומר ושניהם גם יחד...

קביעת התורה – האם ננסה "להתאים את התורה" ולפרש בה פירושים שונים כדי שלא תיראה "מיושנת" ו"לא מתאימה למדע המודרני" ח"ו?!

יש עדיין נושאים רבים בהם יש טוענים שדיני התורה וקביעות התורה אינם עולים בקנה אחד עם מה ש"אנו יודעים היום" במדע המודרני. האם יעלה יהודי מאמין על דעתו בגלל זה לפקפק ח"ו באמיתותן של העובדות שאומרת התורה?! השאלה היחידה היא אם אכן התורה אומרת זאת אבל אם נקבע אובייקטיבית שאכן התורה אומרת זאת הרי גם אם יבואו כל מלכי מזרח ומערב ויאמרו אחרת נשיב להם במאמר חז"ל: "יאבדו שלמה ואלף כמותו ולא תיבטל אות אחת מן התורה!"

וכן בדיוק בנידון דידן. עובדה היא כאמור שכל חסידי חב"ד היו בטוחים לפני ג' תמוז כי לא יכולה בשום אופן על פי התורה להיות הסתלקות. האם בגלל שזה פתאום "לא פופולארי" ולא "נראה מספיק יפה" נשנה ח"ו את התורה?

מאמר זה בגיליון לחג הפורים) – דרך שלאמיתו של דבר אינה קיימת.

וכפי שהיה ר' מענדל אומר בדרך צחות שישנם כאלו שאינם יכולים לומר בנוגע לדברים מסויימים "כשר" אבל קשה להם גם לומר "פסול" אין הם מוצאים עצה אחרת אלא לומר "כסול" כן לומר ולא לומר ושניהם גם יחד...

מונה והכרה מוחלטת זו קיימת בכל מהותנו ינקנו אותה עם חלב אמנו ולא שייך בה שום שינוי. אם ישנה קושיא וסתירה מן העולם ברור לנו שחוסר ההבנה אינו אלא בנו אבל בין אם נבין ובין אם לא את העובדה לא שייך לשנות: יש לנו רבי בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי ואין זה משנה כלל אם יכולים אנו ויודעים להסביר זאת אם לא.

אמת. איש גם לא העלה על דעתו בשום אופן שלעינינו ייראה כאילו היה מה שהיה בג' תמוז. אבל גם כאשר עינינו ראו מה שראו אין פירושו של דבר שהנחות היסוד שלנו יכולות ח"ו להשתנות.

התורה קובעת כי חכם שאמר הלכה לפני שבא מעשה לידו שומעים לו ואילו כאשר "בא מעשה לידו" ואפילו הוא אומר אז "כך שמעתי" אין מקבלים את דבריו. שכן את ההלכה במה מאמינים ומהי דעת התורה בכל נושא שהוא צריך לקבוע לא כאשר המציאות העומדת על הפרק מכתובה את הדברים ח"ו אלא בצורה אובייקטיבית ללא שום תכתיבים. כאשר קובעים אז את ההלכה שוב אין אפשרות לשנות זאת כאשר "בא מעשה לידו" כאשר ההלכה כמות שהיא כבר אינה "פופולארית" ו"באופן המתקבל".

אלפי-אלפי פעמים ללא גוזמא שמענו מפי קדשו של הרבי כי התורה היא תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים. בניגוד לחוקי העולם הנוצרים מן החיים הרי חוקי התורה תורת ה' הינם "חוקי חיים" היוצרים את החיים וקובעים את כל החיים ואת כל המציאות. התורה אינה משתנה ח"ו לפי מציאות העולם ואיננה "מתאימה את עצמה" ח"ו למציאות העולם. היא ורק היא יוצרת את החיים וקובעת את כל המציאות.

נכון שהתורה בדרך כלל אינה מתכחשת למציאות העולם. להיפך. התורה היא הנותנת תוקף למציאות העולם וקובעת להתחשב בעולם ולנהוג ולעשות כך כאשר קורה כך וכו'. אבל צריך ליכור ולשנן ולהדגיש שוב ושוב כפי שמלמד ומחנך אותנו הרבי כל השנים שכל תוקף המציאות של העולם אינו אלא בגלל שהתורה נותנת לו את המציאות.

כאן על הסתלקות ח"ו!!!) ורבים ידעו גם אודות מסמכים שונים עליהם חתם הרבי שליט"א באותה תקופה הקשורים עם המצב המשפטי בתקופה זו כלפי הרשויות.

הדבר כל-כך קבוע ומוחלט עד ששום הוכחה לא יכולה להוסיף בו ושום קושיא וסתירה לא יכולה לפגוע בו אפילו כמלוא נימא שכן הדבר קבוע ונטוע ללא שום אפשרות לשקלא וטריא בזה אצל כולנו כפי שחונכנו והאמנו – ואנו מאמינים גם עתה – באמונה תמימה ושלמה כל חיינו.

וכפי שהובא כמה פעמים מ'לקוטי שיחות' (חלק כו ע' 7 ועוד) שמוכרח להיות בכל דור ודור נשיא הדור שבגופו הגשמי מתלבשת נשמתו של משה רבינו ורק על ידו נמשכת החיות האלוקית לעם ישראל וממנו לעולם כולו. כך היה וכך יהיה על פי התורה בכל הדורות ולא שייך בזה שום שינוי.

וכמבואר בחסידות (ראה שיחת שבת פרשת צו תנש"א ושם נסמן) כי הצורך וההכרח בגוף גשמי של משה רבינו הוא משום שכדי שהחיות האלוקית תחיה את העולם צריכה היא תחילה להתלבש ב"משה רבינו" שבדור שהוא "ממוצע המחבר" כמו שכתוב "אנכי עומד בין ה' וביניכם" בהיותו אדם גשמי בעולם הזה הגשמי שהוא בטל לגמרי לאלקות עד שכל מציאותו כאן למטה היא אלקות. לכן הוא מאחד בתוכו את החיות האלוקית עם מציאות העולם שתוכל לרדת ולפעול בעולם.

כשם שהראש והמוח הגשמי הוא הממוצע בין הנפש הרוחנית לבין אברי הגוף וכדי שהאברים יוכלו לקבל את חיותם מהנפש צריכה הנפש להתלבש תחילה במוח הגשמי וממנו ועל ידו מקבלים כולם כך בדיוק בנמשל שהחיות האלוקית מתלבשת בגופו הגשמי של נשיא הדור ודווקא ממנו ועל ידו היא המשכת החיות לעולם.

וכשם שלא יעלה על דעתו של אף אחד לחשוב שאפשר לחיות אפילו רגע אחד בלי ראש ומוח גשמי כך ממש לפי המבואר בחסידות לא שייך לחיות ולהתקיים אף רגע ללא מציאות של רבי בעולם הזה הגשמי.

חושבני שמיותר להתייחס לאותם חכמים החושבים אולי ישנו ח"ו מישהו אחר. בטוחני בכל אחד מאתנו שאם הוא אכן יכיר שהשאלה העומדת לפנינו היא אחת ויחידה: או שהרבי שליט"א חי וקיים בעולם הזה הגשמי או שישנו ח"ו מישהו אחר – לא יהיה לו שום ספק בדבר. כל הספיקות שישנם לאי מי אינם אלא משום שהוא חושב שאפשר למצוא איזושהי דרך ביניים – "בין ארור המן לברוך מרדכי" (כפי שהארכנו בביאור

העובדה היא שבדורנו זה לא שייך ח"ו שום הפסק כלל יוצאים ידי חובת "ואל עפר תשוב" בביטול של "ונפשי כעפר לכל תהיה" ועורבים מיד ללא הפסק כלל לחיים הנצחיים של הגאולה האמיתית והשלמה. כמו כן הביטוי שהיה שגור כל כך בפי קדשו "חושך כפול ומכופל" נעלם מן השיחות כמעט לגמרי. כעת הרבי מדבר כל הזמן דווקא על העובדה שהעולם מוכן לגאולה מצביע על עובדות בעולם המראות כיצד משיח כבר פועל בעולם ולכן העבודה הנדרשת היא (יחד עם הזעקה הכואבת "עד מת?!!") דווקא שמחה גדולה לקבלת פני משיח וההרגשה הוודאית שהנה ברגע זה ממש מתגלה משיח ומביא את הגאולה לכולם.

במבט לאחור אפשר לראות בבירור כיצד הרבי "האָט אַלץ באַוואַרנט" כשהוא חוזר ומבהיר חוזר ומדגיש ללא הרף – כדי שנדע ונבין – את האמת המוחלטת שכאן לא מדובר ח"ו על הסתלקות הנשמה מהגוף ח"ו וגם לא על חולי כפשוטו אלא על הביטול שנדרש לקראת ההתגלות המושלמת כפי שמוסבר בהרבה שיחות במיוחד מאותה תקופה שאחרי שלמות העבודה צריך להיות הביטול המוחלט כדי שנוכל להגיע לשער הנו"ן שלמות גילוי עצמותו ומהותו יתברך.

לא שאנו מבינים מה זה בדיוק ולמה זה צריך להיות ולמה אי-אפשר בלי זה. אנו לא מבינים כלום לא יכולים להבין ולא רוצים להבין. שום הסבר לא יועיל ושום ביאור לא יספק אותנו. רצוננו לראות את מלכנו עכשיו ממש בפשטות ממש ותיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלמה בלי שום פשטילאך. אבל כשאנו נמצאים בתוך העניין אסור לנו לא לנסות "להבין" מה קורה כאן ומה נדרש מאתנו במצב זה.

הרבי אומר בשיחת יום ב' דראש השנה תשנ"ב כנדפס בשיחות קודשי חלק א עמודים 18-19:

ובמיוחד כשאנחנו כבר לאחרי התקיעה גדולה שבסיום התקיעות שהיא רמוז וכנגד ה"תקע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדין הוא שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע" שתוכן העניין בפשטות הוא שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו שלכן עיקר הדם עולה לראשו. אלא שאין זה ענין של היפך הבריאות ואדרבה על-ידי זה שיאדימו פני התוקע – מיתוסף בו חוץ ובריאות.

וכפי שהדין בפשטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הציבור) אשר "הסתכלות" מורה על ראייה פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראייה

ומה אמנם עשה הרבי? הרבי אומר (בשיחה מוגהת מכ"ב שבת תשנ"ב) כי מכ"ב שבת תשמ"ח החלה תקופה חדשה ודווקא למעליותא תקופה הקשורה במיוחד עם הגאולה האמיתית והשלמה. בתקופה זו נדרשת יותר העבודה שלנו של התחתון "בכוח עצמו" שכן כל העבודה מקודם כבר נגמרה וכעת מוטל עלינו להביא את התגלותו של משיח בפועל ממש לא לסמוך על נשיא הדור שיעשה זאת עבורנו אלא האחריות מוטלת על כל אחד ואחת.

בתקופה זו בהדרגה שינה הרבי את כל הסגנון. המאמרים נפסקו אט אט עד שפסקו לגמרי; השיחות הפכו לקצרות הרבה יותר; הרבי הפסיק כמעט לבאר רש"י רמב"ם פרקי אבות וכדומה וגם העניינים שנתבארו היו מאד בקיצור. מאידך התחיל הרבי יותר ויותר לדבר באריכות גדולה ללא הרף אודות הגאולה הקרובה. מתחילת תקופה זו הודיע הרבי שנגמרה עבודת הביורורים סיימו כבר גם לצחצח את הכפתורים ובכל רגע ממש עומד להגיע מלך המשיח. בהמשך מדגיש הרבי שהמשיח כבר נמצא וכבר פועל בעולם הוא מכריז "כפי שמכריזים גם עכשיו" הגיע זמן גאולתכם ומה שנדרש – "העבודה היחידה שנתרה" – היא קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש כדי שיוכל למלא את שליחותו ולהוציא את בני ישראל מהגלות.

[ושוב: כל הדיונים והפילפולים היום האם יש מבצע גלות את זהותו של משיח מיותרים. שטות היא לצטט בקשר לזה שיחות וצעטלעך מלפני ז"ך אדר – כאשר עובדה היא שעד ג' תמוז עשו זאת באופן הפומבי והחזק ביותר הן השבועון "כפר חב"ד" שמדי שבוע הופיעה בדף השער שלו בהבלטה רבה הכותרת הראשית "יחי אדונונו" (זו לא "זהות המשיח"?!) והן העלון "שיחת השבוע" ופרסומים רשמיים נוספים שכולם הוסברה והובלטה זהותו של המלך המשיח ופורסמה הקריאה לכולם לקבל את מלכותו. רק אחרי ג' תמוז התגייס השכל להמציא "חידושים אמיתיים" (שכן לא ניתנו למשה מסיני) כאשר החל "הדין האובייקטיבי" אם אכן צריך לפרסם זאת. אם אכן טוען מישהו שכל הנהגים בהני"ל עד כה טעו טעות מרה הרי על מי שטעה והוליד שולל את הציבור במשך כל-כך הרבה זמן להסיק מסקנות אישיות ובוודאי אינו יכול לקבוע לתבוע מאחרים לקבל זאת שרק הוא מוסמך לדעת מה מותר ומה אסור לפרסם!]

אחד הדברים הבולטים במיוחד בתקופה חדשה זו שהרבי אומר וחוזר ואומר שוב ושוב פעמים רבות מאוד דברים שלא אמר כמעט בשנים הקודמות. הרבי אומר כי

מי שמנסה לחשוב שאולי ח"ו שייך אחרת אין זאת אלא שהוא פיתח לעצמו תיאוריה אחרת "תפורה לפי מידה" מכיוון שלפי ראות עינינו קרה משהו בג' תמוז תשנ"ד.

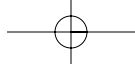
יודעים אנו כפי שאמר וחזר ואמר ללא הרף הרבי שליט"א גם בשנת תש"י אחרי ההסתלקות של הרבי הריי"צ נ"ע כי "דער רבי האָט אַלץ באַוואַרנט" [=הרבי הבהיר והבטיח את הכל]. ועל אחת כמה וכמה בנדון ידן.

שוב אינני חושב שישנו פתי שחושב אחרת (והדברים נכתבו כבר עשרות פעמים גם במדור זה והדבר מובן בפשטות הכי

אם הרבי יהליט לגזור
שתבוא הגאולה עכשיו –
אומר הרבי בשיחת שבת
פרשת פינחס תשד"מ –
אין שום ספק שהוא יכול
לפעול זאת במכל שכן
מזה ש"צדיק גזור והקב"ה
מקיים". ומה שאינו עושה
כן הוא מסירות נפש הכי
גדולה והכי פנימית
ועצמית מצידו כיוון
שרצונו של הקב"ה
להחזיק את ישראל עוד
רגע בגלות ושהגאולה
תבוא על ידי העבודה
שלהם

גמורה). מה חשב מישהו שהרבי לא ידע ולא התכוון והכל בא לו בהפתעה בניגוד לרצונו בלי שיהיה מוכן ובלי שיעשה פעולות להורות לנו מה לעשות במצב זה?! אם רק הוא אדם אחראי שלא לדבר על חכם וצדיק מנהיג נשיא הדור רבי נביא ובפרט המלך המשיח חייב הוא לעשות הכל כדי להורות לנו מה לעשות במצב של אחרי ז"ך אדר וג' תמוז!

ברור אם-כן ופשוט כי הרבי ידע היטב כל מה שעומד לקרות והכין את הכל והבהיר והבטיח את הכל ("האָט אַלץ באַוואַרנט") מראש.

וכפי שאומר הרבי בשיחת ש"פ בשלח תש"ל (בלתי מוגה. להלן בתרגום חופשי):

וזהו המעלה שאומרים על משיח "אכן חליינו הוא נשא" "הוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו" - שהוא נמצא ביחד עם ישראל והוא משתמש בכל העניינים שלו בכדי לעזור ליהודים כפי שהם במצבם. שלכן אומרים ש"הוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו" מכיוון שהוא נמצא יחד עם ישראל לעזור להם במצבם. עד לכוח הדיבור שבפה להשתמש בו לדבר נגלה וחסידות לכל ישראל כפי שראו זאת אצל בעל ההלולא.

שאלו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר: רבי אפילו אם יש אילו שהם טענות אליכם ורוצים להעניש אתכם - האם צריך להשתמש בכך בענין הדיבור?! עניין שאתם השתמשם בו

הרבי מבהיר ומדגיש
פעמים אין ספור החל
מחודש שבט תשמ"ח
שדורנו זה עובר נשמות
בגופים בלי הפסק כלל
לחיים הנצחיים שבגאולה
השלימה. הרבי מדבר
כאמור בשיחת ראש
השנה תשנ"ב על מצב
שדומה להפליא
ל"סטרוק" ומדגיש שזה
יהיה "אך ורק
למעליותא"

במשך כל חייכם להפצת היהדות במסירת נפש בממונו ובנפשו והצלחתם בזה ופעלתם אכן דירה בתחתונים! האם זה צריך להיות בעניין כזה שאותו מסרתם ונתתם לגמרי להקב"ה?

אלא זהו הענין ש"חליינו הוא נשא" כפי שהיה אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר.

שזהו בדוגמת מה שאומרים על משיח (סנהדרין צח א) שהוא קושר רק פצע אחד בפעם אחת ולא שני פצעים כי כשישראל יעשו תשובה "ומיד הן נגאלין" שזה לא "ייקח" שום זמן מיותר והוא יוכל לבוא מיד. ולכאורה איך 'מגיעים' פצעים למשיח?

אלא זהו הענין של "עמו אנכי בצרה"

"רצה" לפעול שלא יהיה "סטרוק" ולא שהוא יהיה למעליותא!)

אחד הדברים הפשוטים והברורים אצל כל חסיד (וגם זה כבר נכתב פעמים רבות במדור זה) ובמיוחד ראינו ושמענו זאת שוב ושוב ללא הרף אצל הרבי שליט"א: רבי הוא למעלה מכל הגבלות העולם וכל מה שקורה עמו הוא אך ורק ברצונו ובהסכמתו. לגבי הרבי אין שום העלם ושום צמצום הוא יודע הכל ויכול הכל בהיותו בטל לגמרי וקשור ומאוחד לגמרי ברצונו של הקב"ה אשר מי יאמר לו מה תעשה. מי שיש לו ספק בזה אומר הרבי (שיחת כי מני"א תשי"י ועוד) יש לו ספק ב"אנכי ולא יהיה לך"!

גם בהיותו של הרבי - כך הוא אומר - במאסר ובמצבים שנראים כחולי וכו' גם אז אין לגביו שום עניין של חושך והעלם והגאולה והרפואה אינה חידוש כלל לגביו. רק משום שעיקר עניינו וכל עניינו הם החסידים והעם והרי העם רואים מצב של חושך והעלם לכן נחשב הדבר העלם גם לגביו והגאולה נחשבת גאולה גם לגביו. אבל הוא מצד עצמו הינו "עשיר בעצם" ולא שייך בו שום ענין של העלם וצמצום (ראה בארוכה ב"ספר המאמרים מלוקט" חלק ה עמוד שכד ואילך ועוד).

אם הרבי יחליט לגזור שתבוא הגאולה עכשיו - אומר הרבי בשיחת שבת פרשת פינחס תשד"מ - אין שום ספק שהוא יכול לפעול זאת במכל שכן מזה ש"צדיק גוזר והקב"ה מקיים". ומה שאינו עושה כן הוא מסירות נפש הכי גדולה והכי פנימית ועצמית מצידו כיוון שרצונו של הקב"ה להחזיק את ישראל עוד רגע בגלות ושהגאולה תבוא על ידי העבודה שלהם.

ומה שמצינו אצל הרבי דברים שנראים לכאורה שהוא מנסה ומשתדל ומבקש וזועק ונלחם ולכאורה אינו מצליח - מביא הרבי (שיחת ל"ג בעומר תשי"י ועוד) שהנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הייתה לעשות סימן בסידורו אחרי הספירה דכל לילה אף שבוודאי לא שייך אצלו שכחה - כי זהו סדר בעבודתו של צדיק שמעמיד עצמו כאילו בדרגה תחתונה כדי לפעול שגם מצד דרגה תחתונה לא יהיה שייך מצב של שכחה. וכן בכל עניינים אלו הרבי רוצה ומשתדל ופועל שהעניינים יהיו גם מצד התחתון כפי שהוא בגדרו ובהגבלותיו ולא רק מצד עצמו כפי שהוא למעלה מכל ההגבלות. אבל בכל מקרה בכל מה שקורה בעולם ופשיטא בכל מה שקורה עמו הוא יודע הכל מראש ומסכים לכל והכל מתנהל בדיוק לפי רצונו שאינו אלא אך ורק רצון ה'.

אפילו ראייה דחכמה -

כך נזכה תיכף ומיד להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול" "והיו עיניך רואות את מוריך". ובאופן שלמרות גדולה הגילוי אין זה מזיק את הרואה ואדרבה - על דרך דברי רבינו הקדוש מסדר הש"ס על שזכה לראות את רבי מאיר מאחוריו ואילו היה זוכה לראותו מלפניו היה על אחת כמה וכמה - על דרך זה זוכים לעניינים הכי נעלים דהראיה והסתכלות האמורה.

וביתר ביאור ב"התוועדות" חלק א עמוד

27:

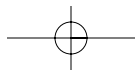
תקיעת שופר צריכה להיות עד שיאדימו פני התוקע - על ידי זה שעיקר הדם עולה להפנים דהתוקע מגודל היגיעה והמאמץ שבתקיעת שופר. אבל לא באופן שפוגע ה"ו בבריאות הגוף אלא אדרבה שעל ידי זה ניתוסף עוד יותר בבריאות הגוף כמודגש גם בהארת פניו של התוקע (מאדמימות פניו) כפי שנראה לעיני הקהל שמסתכלים על פני התוקע (כמו שהתוקע מסתכל בפני הקהל) - הסתכלות דייקא שמורה על ראייה פנימית ("איינקוקן זיך") שלמעלה מראיה סתם (כולל גם ראייה דחכמה).

ולהעיר שיש זמנים שבהם מותר וצריך להסתכל בפני רבו כלומר לא זו בלבד שראיית פני רבו אינה מזיקה אלא אדרבה שמועילה כו' - כמאמר רבי "האי דעדיפנא מחבראי החזיתיה לר' מאיר מאחוריה ואילו חזיתיה מקמיה הוה מתדנא טפי דכתיב "והיו עיניך רואות את מוריך".

ועל דרך זה והוא העיקר בנוגע ל"תקע בשופר גדול לחרותנו" - שבהמשך לזה נעשית ההסתכלות בפני התוקע עצמותו ומהותו יתברך באופן ש"לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך" בגאולה האמיתית והשלימה.

גם מי שאינו רואה לעומק רואה כאן שהרבי מתאר במדויק מצב שנראה לנו "סטרוק" - והוא מיד מבהיר ואומר שמדובר כאן על ענין שהוא "אך ורק למעליותא"!

וכל מי שזכה למעט חינוך חסידותי ובפרט חינוך של "דור השיע"י יסלוד בכלל מסגנון הדיבורים בנוסח "דעת בעלי בתים": "שהרבי ניסה לעשות הכל למנוע זאת אלא שלדאבוננו לא הצליח בכך..." (ובנדון דידן דומה שזו אכן שטות ממש גם לפי "דעת בעלי בתים" לפרש כך: הרבי "ניסה" לעשות שיקרה "סטרוק" אבל הוא יהיה רק למעליותא? אם כדבריהם ש"הרבי רצה למנוע" היינו שהוא

יהודי מאמין כי ה' יודע הכל ויכול הכל ומי יאמר לו מה תעשה. וכל מה שקורה גם מה שלכאורה הוא בניגוד גמור לרצונו ולהוראותיו בתורתו הכל הוא ברצונו ובהנהגתו ובידיעתו בשביל איזו כוונה פנימית שאינה מובנת לנו

— כך בדיוק הוא בנוגע לרבי שהוא בטל ומאוחד לגמרי לה' וכל רצונו אינו אלא רצון ה' ולכן כל מה שקורה בעולם בכלל ועמו בפרט הכל הוא בהסכמתו וברצונו ובהנהגתו בשביל איזושהי כוונה פנימית שאינה נגלית לנו.

ולכן ברור ופשוט שהרבי ידע מראש בדיוק כל מה שעומד לקרות והבטיח והבהיר את הכל ונתן לנו את ההוראות הברורות איך להתנהג בתקופה זו וכיצד להסתכל על כל זה בעיני התורה כפי שהדברים הינם לאמיתתם על פי התורה.

הרבי מודיע ומבהיר כי מתחילה תקופה חדשה לגמרי ודווקא למעליותא תקופה בה נסתיימה עבודת הביורורים סיימו כבר לצחצח את הכפתורים משיח כבר נמצא בגלוי ולא נותר אלא דבר אחד ויחיד עבודה מיוחדת "לקבל את פניו של משיח צדקנו בפועל ממש כדי שיוכל למלא את שליחותו ולהוציא את ישראל מן הגלות" וזאת תוך איזכור שהוסיף בכתב יד קדשו אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר שהוא "המשיח היחיד שבדורנו".

הרבי מוסיף ומדגיש — לא מרמו אלא אומר במפורש — שהעבודה בתקופה זו מוטלת דווקא על העם מלמטה למעלה לא לחכות דווקא להוראות מפורשות אלא להתייגע ולהבין כאילו לבד והקב"ה נתן כוחות שיהיה "קאי אדעתיה דרביה" שנבין מה רוצים מאתנו ונפעל בהתאם.

הרבי מקצר מאוד בשיחות לא אומר מאמרים לא מבאר רש"י ופרקי אבות וכו'. הדבר היחיד אודותיו הוא מדבר ומאריך בו באריכות גדולה מאד וללא הפסק הוא — משיח וגאולה.

מה זה אומר לחסיד? שהרבי תובע מאתנו עבודה אחרת מכל מה שהיה עד עתה. עכשיו אי אפשר להסתפק בלימוד רש"י רמב"ם במבצעים וכו'. עכשיו אי אפשר רק לחכות להוראות מפורשות. דרושה עבודה מיוחדת עבודה שכל כולה משיח כפי שנוהג הרבי עצמו שכל מילה שניה בדבריו היא משיח כפי שהוא מעיד על עצמו שאומרים עליו שהוא "קרייזי" על משיח. דרושה פעולה שלא נצטוונו עליה במפורש כל כך משום שהיא צריכה לבוא דווקא מלמטה מאתנו משום שהעבודה של "קבלת פני משיח צדקנו"

יכולים לנהל חיי יהדות מתוך מנוחה — הרי היו מניעות ועיכובים מצד בריאות הגוף שלו ובפרט — בנוגע לכוח הדיבור שעל ידו היה עיקר העניין והפצת המעיינות חוצה — אמירת חסידות (שהרי רק לאחריו כן באו הדברים גם בכתב) כידוע לאלו שהיו בתקופה ההיא (אף שבדרך כלל לא מדברים אודות ענין זה).

ומבחינה מסויימת — העלם והסתר זה גדול יותר מאשר ההעלם וההסתר שהיה במדינה ההיא. כי: במדינה ההיא היה ההעלם והסתר מצד עניינים שמבחוץ מלכות המדינה וכיוצא בזה מה שאין כן העלם והסתר זה היה מצד הגוף שלו...

וכאמור — לא רק חסרון בכללות בריאות הגוף שגם עניין זה נוגע לעבודת ה' כמו שכתב הרמב"ם "היות הגוף בריא ושלם מדרכי (עבודת) ה' הוא" וכאשר יש חלישות ח"ו בבריאות הגוף הרי זה מניעה ועיכוב בעבודת ה' אלא בזה גופא — העלם והסתר גדול יותר — העדר הבריאות בנוגע לכוח שעל ידו נעשתה עיקר העבודה והפצת המעיינות כוח הדיבור.

אחד הפרופסורים שטיפלו בכ"ק מו"ח אדמו"ר פנה לכ"ק מו"ח אדמו"ר בשאלה: כיצד יכול יהודי מאמין כמוכם — שאל הפרופסור — להסביר את עובדת העדר הבריאות בכוח הדיבור דווקא הכוח הכי דרוש לעיקר עבודתכם — אמירת דברי חסידות!?!...

לפרופסור זה הייתה — כפי הנראה — כוונה מיוחדת בהציגו שאלה זו לכ"ק מו"ח אדמו"ר: הפרופסור ידע שהרפואה שיכולה לבוא על ידו היא — בדרך הטבע מכיוון ש"ניתנה רשות לרופא לרפאות". ולכן בראותו שאין סיכוי גדול לרפואה בדרך הטבע חיפש תחבולה כיצד לפעול עניין של רפואה באופן שלמעלה מן הטבע.

ועל זה נפלה ה"המצאה" לשאול שאלה הנ"ל — שכן כאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר יראה שמצב הבריאות שלו פוגע באמונה של יהודי... הרי זה יעורר אצלו (אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר) לפעול את ענין הרפואה בעצמו... באופן שלמעלה מדרך הטבע — "צדיק גזור והקב"ה מקיים" "רצון יראיו יעשה"!...

בדיוק כפי שאנו רואים בעולם דברים שמתנהלים היפך מרצון ה' — עושים עבירות גונבים רוצחים ושודדים וכו' — הרי לא יעלה ח"ו על דעתו של אף אחד לומר כי הקב"ה רוצה למנוע זאת אבל "נעבעך" אינו יכול ח"ו וברור ופשוט לכל

שכשם שישראל מתייסרים כך מתייסר גם הוא. ואין זה בעניינים שנחשבים אצלו ייסורים אלא בעניינים שאצל סתם יהודי הם נחשבים ייסורים. משום שישנם כאלו אנשים שאין להם שום שייכות לרוחניות אצלם הוא רק מה שהם רואים בגשמיות צריך גם עימם לעמוד ביחד במצבם.

הרבי ידע כל מה שיקרה (גם את ה"ויכוחים" בין החסידים וכו') ולשם כך הוא הבהיר והבטיח הכל מראש ונתן לנו הוראות מה וכיצד עלינו לעשות עתה כדי להביא להתגלותו בכל רגע. הרבי בוטח בנו ומצפה מאתנו כי אכן נעמוד בנסיון נדע כיצד להסתכל בעיני התורה על כל מה שקורה ונעשה את המוטל עלינו מבלי הבט על שום מניעה ועיכוב. הרבי רוצה ותובע כמובן שנעשה זאת מתוך אהבה ואחדות אמיתיים ו"נהגו כבוד זה בזה" באמת לאמיתו

אף על פי שישנו העניין של ייסורים "בחומר — דא קל וחומר ובלבנים — דא ליבון הלכתא" אבל מכיוון שישנם אלו שאינם יודעים מכל העניין הם אינם יודעים מה כתוב בתורה אור ואפילו כשהם יודעים זאת אבל אין הם מבינים מה פירוש ייסורים בקל וחומר — הם יודעים שייסורים הם דוחק של פרנסה או פצע כפשוטו.

אזי גם לאלו מראה הוא כי "עמו אנכי בצרה". וזוהי המעלה של משיח שהוא נמצא ביחד עם כל ישראל.

ובשיחת ליל שמחת-תורה תשמ"ה (התוועדות) חלק א עמודים 2-381):

ואפילו לאחר בואו למדינה זו שבה היו

קשים לעבוד (אם כי לא בכל הפרטים משום שגאולת מצרים הייתה בכללות בעיקר מלמעלה ואין כאן מקומו) כאילו "בכוח עצמו":

לקחת שה האליל של מצרים לקשור אותו בכרעי המיטה ולומר ולהכריז לכל באי עולם כי עומדים אנו לשחוט את האליל שכולם סוגדים לו. אין אנו מתחשבים כלל וכלל מה יאמרו ומה יגידו ומה יעשו האחרים. אותנו לא מעניין שום דבר מלבד מילוי הציווי שקיבלנו ממש רבינו ("האמונה הטהורה") והחדרתו כאילו בכוח עצמו בכל העוצמה בתוך העולם גם כפי שהוא תחתון ביותר וביותר.

הנהגה זו היא שהביאה את הגאולה ממצרים והיא גם המביאה את התגלות הגאולה האמיתית והשלמה.

שמענו את הרבי שליט"א משמיע ומכריז ללא הרף כי "הגיע זמן גאולתכם" ואין שום סיבה והסבר לכך שעדיין טחו עינינו מלראות נכוחה את המציאות האמיתית את הגאולה האמיתית והשלמה בפשטות ממש לעיני בשר. העובדה שלמרות הפלא הגדול שאין לו שום הסבר וביאור מדוע עדיין אין אנו רואים זאת אין זה פוגע ח"ו בשום פרט ואדרבה עד ש"שוחטים" את כל ה"אלילים" של העולם והטבע וממשיכים בכל התוקף והעוצמה להחדיר את האלקות ואת מציאותו של הרבי מלך המשיח שליט"א בכל מקום ובכל פינה ובכל עניין – זה מה שמביא את ההתגלות לעיני כל בשר תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלמה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

להשלים ולמלא את החסרון שהיה עד עתה. מה פירושם של דברים? במבט לאחור מבין כל חסיד שהרבי מבהיר לנו מראש שוב ושוב שמה שעומד לקרות אינו "סטרוק" במובן הפשוט ולא הסתלקות במובן הפשוט שכן אצלנו עוברים ללא הפסק לחיים הנצחיים. אמנם ישנו מצב בו לא שומעים שיחות ולא מקבלים הוראות אבל אין זאת אלא כדי שנפעל כאילו "בכוח עצמו" ונעשה את המוטל עלינו לגלות את המלך המשיח לעיני כל.

הרבי ידע כל מה שיקרה (גם את ה"ויכוחים" בין החסידים וכו') ולשם כך הוא הבהיר והבטיח הכל מראש ונתן לנו הוראות מה וכיצד עלינו לעשות עתה כדי להביא להתגלותו בכל רגע. הרבי בוטח בנו ומצפה מאתנו כי אכן נעמוד בנסיון נדע כיצד להסתכל בעיני התורה על כל מה שקורה ונעשה את המוטל עלינו מבלי הבט על שום מניעה ועיכוב. הרבי רוצה ותובע כמובן שנעשה זאת מתוך אהבה ואחדות אמיתיים ו"נהגו כבוד זה בזה" באמת לאמיתו.

והדבר ודאי "אז דער רבי וועט זיכער אויספירן" שהרבי ימלא ויבצע את רצונו כולל ובמיוחד גם מה שהוא רוצה שאנחנו נעשה התחתון בכוח עצמו כביכול שנקבל את פניו בפועל ממש ונביא להתגלותו לעין כל תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלמה.

ל זה קשור גם לפרשת החודש אותה קוראים אנו בשבת זו. כאשר עבר כל כך הרבה זמן מאז שמעו ישראל את בשורת הגאולה מפי משה רבינו ועדיין לא רואים את הגאולה נדרש מהם באותם רגעים

וקבלת מלכותו חייבת לבוא מהעם שיקרא "יחי המלך" ובכך יפעל את הגאולה (כפי שמסביר הרבי בתחילתה של תקופה זו בשיחת ב' ניסן תשמ"ח ומוסיף אפילו שכל מה ש"מרעישים" אודות "עד מתי" הוא מפני שיש בכך גם את העניין של "יחי המלך") וכדי שיקבלו את מלכותו צריך כמובן ופשוט לפרסם את זהותו כדי שיידעו את מלכותו של מי צריך לקבל.

הרבי מבהיר שלא מדובר על הסתלקות אלא על תקופה מיוחדת עם עבודה מיוחדת המוטלת עלינו לעשות כאילו "בכוח עצמו" ללא שנשמע שיחות ונקבל הוראות על כל צעד ושעל.

הרבי מבהיר ומדגיש פעמים אין ספור החל מחודש שבט תשמ"ח שדורנו זה עובר נשמות בגופים בלי הפסק כלל לחיים הנצחיים שבגאולה השלימה. הרבי מדבר כאמור בשיחת ראש השנה תשנ"ב על מצב שדומה להפליא ל"סטרוק" ומדגיש שזה יהיה "אך ורק למעליותא".

בשיחה המפורסמת של ג' שבט מדבר הרבי אודות אובדן כוח הדיבור אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר ומבהיר בהסבר ארוך ומפורט (בשיחה המוגהת המפורסמת משבת פרשת בא) שעניין זה ענין החולי כפי שהיה אצל הרבי הרי"צ כמו עניין ההסתלקות בכלל אינו שייך אצלנו בדור התשיעי (תשיעי) בתנ"י שבו ניתלו המאורות ללא אפשרות של "נטילה" שוב ח"ו) ובפרט כאשר כבר נשלמו כל הבירורים שכן דור זה הוא "אהרן אחיך" הממלא ומשלים את החסרון שהיה אצל משה רבינו בגלל שאז עדיין "לא נשלם הבירור" ואילו אצלנו כבר נשלם הבירור. הרבי קורא לכולנו להיות שותפים בעבודתו של דורנו זה

מרמלשטיין - מסעדה בטעם ביתי

Mermelstein Caterers

MAYER

KOHEN

351 KINGSTON AVENUE

BETWEEN CARROLL & PRESIDENT STREETS

Let us cater your

Thursday & Friday SPECIAL:

* 2 Roasted Chickens
* Fish * Kugel * 1 Salad
ONLY \$19.75